

akár télikikötő, akár kereskedelmi kikötő alakjában rövidesen megindulhat városunk gazdasági fejlődése. Sajnos ezen évben jött a háború és minden elcsendesült.

Elháríthatatlan akadályok gördültek tanácsnokunk nagyszabású borközlőterei elé is, melyek létesítése éppen nem rajta múlott. Ezen nagyszabású vállalkozás megvalósulása ma ki számíthatatlan előnyöket jelentene Szegednek. — Terve volt a felsőfeszeparti öblözet is, melylyel egyrészt a helyi érdekeltiség tutajkésztét, másrészt a déli végeken fekvő fűrészgyárak fakészletét kívánta elraktározni és egyben megvédeni a téli jégzajlások és tavaszi vízáradások ellen.

Igy dolgozott szabad perceiben és ünnepnapiain Balogh Károly városának érdekében, sajnos anélkül, hogy programját a hivatalok támogatják volna. A tanácsnokunk részletezett programjának meg kell valósulnia, mert különben Szeged visszafejlődik. Bárki is valósítsa meg a nagyjelentőségű terveit, a kezdeményezés koszorúját tőle elvenni nem lehet.

Ugy érezzük, hogy megszívlelendő volna a mai nehéz időkben is, hogy a város és kormány meghozzanak minden áldozatot a kereskedelmi kikötő létesítésére, mert a jelen helyzetünkben ezzel volna talán megoldható a szomszédainkkal való gazdasági kapcsolatunk oly formán, hogy amint Budapest a francia pénzcsoport támogatásával, úgy Szeged a szomszéd jugoszláv és román tőkészekkel juttatná dűlőre a szegedi szabad vám- és kereskedelmi kikötő Balogh Károly tervei szerint.

A kereskedelmi kikötő hiányának tulajdoníthatjuk Temesvár egyik tényezőjének szállóigévé vált kérdészködését is, hogy: „Honnan van az, hogy az önk nagy Tiszája olyan kicsiny és a mi kis Begánk olyan nagy.” K. M.

A szerdai interpellációk.

(A Szeged budapesti tudósítójától.) A nemzetgyűlés, mely még április 28 án napolta el ülését, május 23 án, szerdán délelőtt ismét ülést tart. A szerdai interpellációs napon elsőnek az elhalasztott interpellációk előterjesztésére kerül a sor. A képviselők a szünet idején is több újabb interpellációt jegyeztek be. Az interpellációk jegyzéke a következő:

Szakáts Andor a miniszterelnök és a pénzügyminiszter külföldi utja tárgyában a miniszterelnökhöz. F. Szabó Géza a tisztviselők, nyugdíjasok stb. vasuti kedvezményeinek korlátozása tárgyában a pénzügyminiszterhez. A hadicélokra elrekvirált, de annak idején igénybe nem vett kistűtők tárgyában a pénzügyminiszterhez és végül a párbaj kinövéseinek szigorú megtorlása tárgyában az igazságügyminiszterhez.

Tanácskozás a cukorkérdés rendezéséről.

A pénzügyminisztériumban és a közlekedési minisztérium illetékes osztályán állandóan foglalkoznak a cukorkérdéssel. Bud miniszter tegnap rendkívüli értekezleten foglalkozott a kérdéssel és Prónay György báró államtitkára bizta a kérdés végleges tisztázását és a fennálló visszásság helyzet rendezését. Az államtitkár azonnali intézkedést, hogy valamennyi gyár és viszontelárúító a minisztérium felszólítására összes szétosztó jegyzékét bemutassa. Prónay Györgynek előkelt szándéka, hogy szigorú intézkedéseivel feltétlenül stabilizálni fogja a cukor árt. Illetékes helyen azt is kijelentették, hogy ha másképp nem sikerül a kérdés végleges rendezése, a közlekedési minisztérium fogja átvenni a cukor elosztását.

A prágai nemzetközi kereskedelmi kongresszus.

A prágai nemzetközi kereskedelmi kongresszusra az angol kereskedelmi kamarák 20 tagja fog érkezni, akiket lord Forsot követ majd angol miniszter, sir Archibald Williamson és sir Ewelyn Cecil vezetnek Prágába. Az angol delegáció május 23-án nagy fogadást fog rendezni a kongresszus tagjainak és a cseh nemzetgyűlés tiszteletére. Az angol delegációhoz fog csatlakozni az angol alsóház egész kereskedelmi albizottsága. Olaszországból 15 képviselő fog érkezni Georgini miniszter vezetésével. A delegáció tagjai közül 9 volt miniszter és államtitkár. Az Amerikai Egyesült Államoktól értesítés érkezett, hogy a kormány hivatalosan képviselteti magát.

Hivatalpalota, vásárcsarnok és a rendőrség.

(A Szeged tudósítójától.) A hivatalpalota ügyét már leszavazták a tanácsban, de még nem szavazta le a nagyközönség. Végigkérdeztük a különböző érdekeltségeket és mindenütt a hivatalpalota felépítése mellett, tehát a tanács határozata ellen nyilatkoztak. A kofától a kereskedelmi és ipari érdekeltségeken keresztül az összes állami hivatalokig egybehangzóan az a vélemény, hogy egy ilyen építkezést, amely erős gazdasági megmozdulást jelentene a városban, semmi esetre sem szabad elejteni egy olyan ösrégi, de talán soha meg nem valósítható terv miatt, mint a vásárcsarnok terve. A közmondás is azt mondja, hogy amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. De nemcsak a közhangulat, vagy a közelebből érdekeltek elfoglaltsága beszél csupán a hivatalpalota felépítése mellett, hanem mellette szólnak a város érdekeivel azonos tények is, amit a tanács nem vett észre, vagy nem akart észrevenni.

A hivatalpalota felépítéséhez fűződik például a szegedi államrendőrség sorsa. Ez a rendőrség annyit használt már a város közrendjének, hogy feltétlenül jobb sorsot érdemel, mint amilyen helyzetben ma van. A rendőrség helyiségei olyan szűkek és kényelmetlenek, hogy sokáig ez így nem mehet és feltétlenül gondoskodni kell a rendőrség előnyösebb elhelyezéséről. Erre a legalkalmasabb lett volna a hivatalpalota, ha a város tanácsa másként rendelkezett volna, mint tette, tudniillik, hogy hajlandó lenne egy telket átengedni, de csak a város külső részén és nem a Rákóczi-téren. Nyilvánvaló azonban, hogy a közérdek azt kívánja, hogy a rendőrség minél közelebb legyen a város központjához, mert ha a rendőrséget kiviszik a Belvárosból, akkor meg fog történni, hogy égetően sürgős esetben a közrend biztosításához szükséges karhatalom későn fog megérkezni a helyszínre, ami teljesen lehetetlenné teszi a rendőrség munkáját.

A tanács azzal utasította el a hivatalpalota tervét, hogy a Rákóczi-térre a vásárcsarnokot fogják építeni — majd —, egy részét pedig szabadon hagyják a különböző piacok számára. Ezzel azonban nem oldódik meg a kérdés, mert a piacok elhelyezéséhez nem egy rész, hanem az egész Rákóczi-tér is kevés volna. Ezt a kér-

dést csak úgy lehetne megoldani, ha a vásárcsarnokot a Rákóczi tér és a Valéria-tér közötti utcaközből — ahol most kétemeletes paloták is vannak — építenék fel, mert ebben az esetben a szabadteri piacok elhelyezésére a Rákóczi- és a Valéria-tér egész területében rendelkezésre állnak.

Ezt a tervet azonban a tanács már réges-régen elejtette és így a vásárcsarnok kérdésének megoldására csak egyellen egészséges terep lehet: a Mars-tér. Ezen az óriási téren — a tátongó törességek tere — a vásárcsarnok a legmegfelelőbb elhelyezésre találna, mert körülötte éppen elegendő hely maradna a csirke- és zöldségpiac elhelyezésére. Üdvös lenne ez a megoldási mód a város forgalmának decentralizálása miatt is, mert úgy a Tisza Lajos-körúti és azon belüli városrész forgalma csökkene egy kissé, viszont a vásárcsarnok a nagykörút és a körúton kívüli utcák forgalmát növelné és tovább építkezésre ösztönözné a környékbeli lakosságot.

A Rákóczi-téren azonban mindez nem állhat fenn, hiszen a Kossuth Lajos-sugárút és a Mérey-utca már most is majdnem teljesen kiépültek és forgalmuk is elég nagy. Jobb tehát, ha a hivatalpalotát a Rákóczi-térre építik, még pedig a Mérey-utca felőli részen, a másik részét pedig parkírozni lehetne — hiszen úgy sincs már zöld a városban —, vagy ha ez luxus, akkor a zöldségpiac még mindig elérné a téren a hivatalpalota mellett.

Mikor évek óta harcolnak hozzá és szóval, hogy az állam kezdje meg az építkezést, akkor a városnak nem szabadna megakadályozni ezt az első komoly lépést a munka megindulása felé. A hivatalpalota nemcsak egy szép palotát, hanem sokirányú munkalehetőséget és pénzt, pénzt és pénzt jelentene nekünk. Vajon gondolt-e a tekintetes tanács nindere? És arra gondolt-e, hogy ha most nem épül fel a hivatalpalota, akkor talán nem épül fel tíz év múlva sem, de ugyanakkor a vásárcsarnok terve is csak papíron fekszik, belepve az évtizedes porral? Két szék között a pad alá esni pedig nem tanácsos még a tanácsnak sem.

Van tej bőven, de hamis és drága.

(A Szeged tudósítójától.) A nyári hónapok örömei Szegeden sohasem voltak könnyűek. Alig köszönnek be az első melegebb napok, vetük együtt megérkezik a por és a vízhiány is. Évtizedek óta tart a küzdelem a két nyári veszedelem ellen, de a küzdelemnek nagyon kevés az eredménye. A tanyákról jövő porfelhők lezserelésére a háború előtt befásították ugyan a várost is és a körtöltés állát is, de a háborús évek nyomorúságában majdnem minden fát „kitermeltek”; kipusztították teljesen a Makkos-erdőt, úgy hogy most éppen olyan tűrhetetlen a helyzet, mint amilyen a fásítás előtt volt. A vízhiány elleni küzdelem még ennyi eredményt sem ért el. A vízműtelep vízszolgáltatása nem növekedett arányosan a lakosság gyarapodásával, mert mindig sok és sokáig tartó harcba került, amíg a város egy-egy új ártézi kutat furatott.

A por és a vízhiány Szeged város nyári betegsége, a tejmizériák azonban állandóak ebben a városban, csupán évszakok szerint változtatják természetüket. A háború előtt zavartalan volt a város tejellátása, a háború után azonban megváltozott a helyzet. Az országból leszállították azokat a területeket, amelyek azelőtt Szeged legfontosabb tejforrásai voltak —, a várostól délre fekvő tejgazdaságok nagy része idegen imperium alá került. A város fölötti gazdaságok pedig Kecskemét, Cegléd és Budapest felé gravitáltak. A hirtelen változás így teljesen fölborította az itteni tejellátást és annak új megszervezése számos akadályokba ütközött és még ma sem tökéletes. A helyzet ugyan hasonlíthatatlanul jobb már, mint amilyen abban a kritikus időben volt, a városba kerülő tej mennyisége úgy ahogy elegendő a redukált igények kielégítésére, de — éppen a tejellátás szervezetének tökéletlensége következtében — a piacra kerülő tej minősége silány. A legszigorúbb hatósági ellenőrzésnek sincs semmi számbavehető hatása. A kofák, a termelők nem törődnek a

tejárúsítást szabályozó rendeletekkel, ahol lehet, kijátszanak minden szabályt, a bírság maximális összege olyan alacsony, hogy fájdalom nélkül előre belekalkulálhatják a rezsit a kofákba. A következmény pedig nem is lehet más, mint az, hogy a piacon ritkaságszámba megy a fölözellen tej, de annál gyakoribb a vízzel hígított hamisítvány.

Munkatársunk kérdést intézett a város tejellátására vonatkozólag Csonka Ferenc gazdasági főtanácsoshoz, a vegyvizsgáló állomás vezetőjéhez, aki a következőket mondotta:

— Az általános visszaélés okát én abban látom, hogy a fogyasztóközönség túlságosan indolens. Örül, ha tejet kap, pedig tejhiányról ma már nem igen beszélhetünk, mert van tej bőven. Nem törődik senki a tej minőségével, tíz-husz korona megtakarításáért még a vízzel hígított tejet is megvásárolják. A tej piaci ára tulajdonképpen nem magas, 140—160 koronáért árulják literjét, azonban a piaci tej mégis drága, mert hamisítják, lefölözik és így a 140—160 korondás tejár tulajdonképpen 280—320 korondás árnak felel meg.

— A vegyvizsgáló állomás rendkívül szigorúan ellenőrzi a tejjárúsítást. A legújabb tejrendelet értelmében elkobozzuk a tejet akkor is, ha fölözött, de jeltelen kannában hozták be a városba. A tejjárúsításra föl jogosított szatócsok közül nagyon sokan visszaélnék iparengedéllyükkel, a megengedett ötven liternél jóval többet árusítanak.

— A legnagyobb zavart azonban azok a kofák okozzák, akik nem a piacra viszik a tanyákon összevásárolt tejet, hanem házalnak vele, ami pedig a rendelet értelmében kihágás. A hatóság azonban képtelen a házálás megakadályozására.

— A piaci tej minősége soha sem volt jó. Már a háború előtt is a piaci tej elnevezése azt jelentette, hogy az csak sütésre alkalmas. Most azonban a tejtermelő kisgazdák és a köz-